

ZPRAVODAJSTVÍ

z obydlené zatáčky

Leden 2016

Vydává Obecní úřad Malá Štáhle jako nepravidelný informátor. Příspěvky Obecní úřad Malá Štáhle, Malá Štáhle 26,795 01 Rýmařov. Přípravuje Jana Bulová

Psal se leden roku 2007 a zejména díky podpoře pana starosty Ing. Miroslava Pospíšila mohlo světlo světa spatřit nulté – zkušební číslo obecního ZPRAVODAJE.

Píše se leden roku 2016 a poslední číslo obecního Zpravodaje, v podobě, jak jste na něj byli zvyklí, je také úzce spjato s osobou pana starosty Ing. Miroslava Pospíšila.

Číslo plné zarmoucení, slz, bolu, ale také plné poděkování, vzpomínek a upřímných projevů úcty, které si pan starosta bezpochyby zaslouží.

Jeho jméno bude navždy spjato s obcí Malá Štáhle.

S obcí, do níž přišel jako chalupář v roce 1975.

S obcí, ve které od roku 2002 starostoval.

S malou obcí se stopadesáti obyvateli, kdy v každém z nás dokázal zanechat svou stopu.

S obcí, pro kterou toho dokázal tolik udělat.

S obcí, se kterou měl ještě tolik plánů.....

Všichni jsme si vědomi, že smrt nás stále doprovází a je neoddělitelná od života. Několikrát denně se s ní nepřímo setkáváme, vždyť každé zprávy jsou naplněny informacemi o ní, o těch, kteří zahynuli na silnicích, stali se obětí trestných činů nebo obětí přírodních katastrof.

Tyto informace přijmeme, podotkneme, že je to hrůza, ale takový je život.

Smrt blízkého člověka ovšem vyvolá stav, kdy se s touto skutečností nechceme vyrovnat.

Nechceme ji přijmout jako skutečnost, neměnitelný fakt. V podvědomí stále čekáme na příchod - na zvrát - zázrak, ač víme, že to není možné.

Klademe si otázky, proč právě on, proč právě teď?! Odpovědi se nám ovšem nedostává.

Ještě ve středu úřadoval ze své starostovské židle a v sobotu se obcí šířila ta zlá zpráva o jeho náhlé mozkové příhodě. Snad každý se vyděsil, ale stejně tak každý v hloubi duše doufal v zázrak, stále byla naděje. Postupem času ovšem naděje upadala a na mysli vytanuly černé myšlenky, co když bude nejhůře, co když naděje uhasne, co když boj bude prohrán.

13. leden byl dnem, kdy se pochyby staly definitivem a obcí se znovu šířila zlá zpráva, která vháněla slzy do očí, podlamovala kolena a jakoby zastavovala čas. Pan starosta svůj boj prohrál.

Nezbývá, než se s úmrtím pana starosty vyrovnat, jeho ztrátu přijmout.

Říká se, že čas hojí rány, vše zacílí. Bolest a zármutek se zmírní a zůstanou jen vzpomínky.

Ano, vzpomínky a společné zážitky je to jediné, co zbyde. Díky jeho aktivnímu životu, vlídné povaze a empatickému jednání, jich máme dosti.

Pojďme tedy společně zavzpomínat na pana starostu, který odešel, ale jeho myšlenky a skutky s námi zůstaly a zůstanou.....

Pan starosta na společenském večeru, který vždy zahajoval sklenkou šampaňského, po boku manželky a dcery

Rádi bychom pokračovali v tradicích pana starosty a zveme občany na Společenský večer v sobotu 6.2.2016 od 20.00 do Obecního domu, který zahájíme na jeho počest s úctou k němu.

Jako rozloučení se s panem starostou, nejen pro místní, byla v sobotu 16. 01. 2016 od 15 hodin sloužena tzv. zádušní mše za zesnulého.

Člověk zemře a lidově říkáme, že nám zanechá tělo bez ducha.

Při pohřbu tak doprovázíme nejen tělesné pozůstatky, ale zároveň i duši zemřelého, věříme, chceme věřit, že duše putuje někam dál. Jaké to tam bude, to si tady na zemi nejsme schopni představit, ale není přeci možné, aby lidský život skončil jen tak. Při pohřbu bychom rádi poděkovali ještě jednou zemřelému. Přímo už to není možné, a právě proto se slouží mše – děkovaná bohoslužba věnována duši zemřelého.

Většinou slycháme jen chvalořečí, ale skutečnost je taková, jak ji vyjádřila Božena Němcová v Babičce: „Není na světě člověk ten, jenž by se zalíbil lidem všem.“

Ano, každý z nás je chybný. Živý to může ještě napravit, mrtvý už ne. Proto mu chceme umožnit odpuštění. Živému člověku můžeme říci, že jsme mu odpustili, mrtvému už ne, na vše je pozdě. Je pozdě na omluvy, vysvětlení, odpuštění, ale také na poděkování.

Důvodem k zádušní mši je, aby se každý za sebe rozloučil s duší zemřelého, ve svém nitru mu za vše naposledy poděkoval, případně se omluvil nebo odpustil křivdy, rozloučil se.

Přejeme si, aby to pomohlo zvláště zemřelému, tedy jeho duši, proto zádušní mše.

Zádušní mše za pana starostu byla opravdu velmi zdařilá, dá-li se to takto říci. Rýmařovský děkan František Zehnal pronesl velmi citlivá slova, která pana starostu přesně vystihovala. Obětavý a moudrý člověk plný životní energie, který stavěl pomyslné mosty, aby spojoval lidi. Ano, přesně takový náš pan starosta byl. Dokázal naslouchat lidem, pochopit jejich problémy, najít pro obě strany přijatelná řešení. Co více dodat?!

Jak podotkl pan děkan, odešel člověk se zlatým srdcem, proto kněžské roucho při mši zdobila zlatá štóla, nikoli fialová, jak je zvykem.

To, že náš pan starosta měl zlaté srdce, my občané obce moc dobře víme.

Jasně jsme to dokázali počtem zúčastněných při mši.

Každý se jistě chtěl rozloučit a opravdu v duchu tiše poděkovat. V kostele byly i tváře, které bychom zde za jiných okolností zcela jistě nespátřili.

Byla to poslední možná šance, jak vzdát holt tomuto obdivuhodnému člověku.

Ten, kdo stejně jako já, pravidelně či nepravidelně navštěvoval mše v místním kostelíku, musel vidět a slyšet za pulťákem, odkud se čte písmo svaté, jeho tvář - slyšet jeho hlas. Nešlo se ubránit dojmu, že je stále s námi, v našich myslích a ve vzpomínkách.

19. leden byl dnem posledního rozloučení s panem Ing. Miroslavem Pospíšilem.

Rodina, přátelé, známí, zkrátka všichni, kteří mohli a chtěli se s panem starostou rozloučit, se sešli v 15. hodin v budově krematoria ve Slezské Ostravě. Před začátkem obřadu dcera pana Pospíšila všem přítomným poděkovala za projevy soustrasti i účast na rozloučení.

Ve smuteční síni ostravského krematoria, za ponurých melodií, byly pak zraky nás všech upřeny na katafalk, na kterém byla rakev zahalena do hornické vlajky. Před katafalkem stála čestná stráž dvou zástupců hornického stavu a před pietním místem byla vystavena vyznamenání, která pan Pospíšil získal za zásluhy ve svém aktivním profesním životě. Součástí pietního místa byl také ručně malovaný obraz s portrétem pana Pospíšila, zdánlivě byl tedy jeho laskavý pohled stále s námi, stejně jako tomu bylo v naší místní kapli.

Při smuteční řeči, která popisovala soukromý i pracovní život pana Pospíšila, si zcela jistě každý sám ve svém nitru připomínal chvíle s ním prožité.

Se slzami v očích jsme seděli nebo stáli, vzpomínali na něj a děkovali za jedinečnou příležitost, že právě my jsme se mohli s panem Pospíšilem setkat, zařadit se do okruhu jeho přátel, známých.

Síní zazněla také hornická hymna. Píseň, která symbolizovala jeho profesi, které zasvětil celý svůj život.

*Hornický stav budiž velebený, hornický stav, to je naše slast,
byť postrádal třeba světlo denní, činí vše jen pro svou drahou vlast.*

*Ano, synům všech dolů i všech bání vlídně ruku k přátelství dej.
Jen zdaru měj, jen zdaru měj, jen zdaru měj, jen zdaru měj, hornický stav.*

Neslyšíte zvonku jasné znění, neslyšíte, klepačka nás zve?

Nuže bratři, k dolu bez prodlení ať „Zdař Bůh“ zaznívá tam i zde.

*Ano, synům všech dolů i všech bání vlídně ruku k přátelství dej, jen zdaru
měj, jen zdaru měj, jen zdaru měj, jen zdaru měj, hornický stav.*

*A když práce naše dokonána a dobyt je přebohatý kov, odměna nám za to
bude dána, věnec slávy ověncí náš rov.*

Ano, synům všech dolů i všech bání vlídně ruku k přátelství dej.

Jen zdaru měj, jen zdaru měj, jen zdaru měj, jen zdaru měj, hornický stav.

Ve chvíli, kdy se rakev před našimi zraky ztrácela, za mými zády některý z jeho hornických přátel hluboce vzdechl a pronesl:

„Zdař Bůh, Mirku“.

VYZNÁNÍ OTCI

Těžko něco napsat o člověku tak výjimečném a všestranném, jakým byl otec. Jeho mysl se pohybovala vysoko v oblacích a přesto stal pevným nohama na této planetě. Můj manžel jej nazýval "HIPY" - PEACE - MÍR ...protože on mír v duši vždycky měl...

Narodil se na Vyškovsku v prosté a početné rodině. V raném dětství mu zemřela maminka a výchovu slíbila přebrat její velká kamarádka, která se pro všechny stala opravdovou druhou matkou, s níž přibyli i sourozenci. Snad přísná, ale spravedlivá výchova poznamenala jeho i sourozence vzájemným soudružným vztahem, hrdým na svůj původ a rodinu, utvářející jeho charakterové vlastnosti.

Byl stejně tak přísný, ale i spravedlivý, náročný k sobě i okolí, milující rodinu a láskyplný k lidem. Nesnášel lenost, podlost a faleš, které považoval za projev zbabělosti a nedostatku sebeúcty.

Jeho mladší sestra mi prozradila: " Všichni naši kluci byli dacani (brněnský výraz pro darebáky), ale on byl ve škole vždy ku příkladu všem v učivu i chování. Kolikrát jsme měli na něj vztek, protože učitel nás peskoval a dával nám jej za příklad. Později jsme si jej ale všichni vážili. Dovedl se vlastními schopnostmi a silami prosadit a nikdy se nevzdával v neúspěchu..."

V rámci "Lánské akce" přišel z Moravy do Ostravy a nastoupil na těžké řemeslo - hornictví. Tomu se vyučil, po dobu zaměstnání vystudoval hornickou průmyslovku a ve studiích pokračoval na Hornicko-geologické fakultě VŠB v Ostravě. Vždy nám doma za našich studií proklamoval: " Práce nevěděla, že studuji a studia, že pracuji"... No, nevím, snad by současná studijní generace této větě ani neporozuměla...(ale možná že ji křivdím).

Po studiích nastoupil jako důlní měřič na důl Stachanov v Ostravě - Hrušově. Prošel různými technicko-hospodářskými funkcemi, postupně se vypracoval na hlavního inženýra podniku Odra (dnes by se tato funkce jmenovala generální manager nebo vicepresident společnosti, řídící svůj tým z jedné ze svých haciend nebo jachty v Karibiku)...skromně podotýkám, že ten podnik měl masu 5 tisíc zaměstnanců ve 3 závodech, se 3 těžními věžemi, vlastní koksovnu, kolmé a nízké sloje, což si už jen těžko někdo dovede představit (stačí si vlézt pod konferenční stůl, vzít lopatu a v této poloze setrvat v pohybu odhazování 6 hodin), a kromě toho nebezpečí podzemních vod a výbušného metanu, kterým je těžba černého antracytového uhlí vydatně doprovázena. Otcova směna byla od 5.30 do 17.00 a 20.30 - 22.30 pět dnů v týdnu, v sobotu dopoledne a v neděli večer.

A jako kuriozita byl výhled z ložnice na těžní věž, kde bylo možné nepřetržitě sledovat plnění podniku, podle rozsvícené či zhasnuté hvězdy. Vzpomínky jeho spolupracovníků a podřízených jsou dodnes s velkou úctou a respektem jako k člověku, který byl pracovitý, nekompromisní, odvážný, s vysokou hodnotou morálních zásad, ale neobyčejně lidský.

Do Prahy byl povolán ministrem paliv a energetiky. Pamatuji si, že se tehdy rozhodovalo mezi funkcí generálního ředitele OKD a Prahou. Zvolil Prahu, odchod byl náročný pro všechny zúčastněné, ale zvykli jsme si a podíleli životem této skutečnosti. Ve finále ani chalupa ve Štáhlích nepoznala změny a byla stále v permanenci. Jako uznávaný odborník v oboru zůstal ve funkci na ministerstvu ještě dlouho po revoluci, až později přešel na inspekční "Český báňský úřad", kde se podílel na utváření, inspekci a dodržování důlních norem jako ředitel odboru. S tímto úřadem se také loučil při svém odchodu do důchodu a zůstal s ním v úzkém kontaktu až do svých posledních dnů.

...a MALÁ ŠTÁHLE?!...ano, to byla záliba, koníček, láska, nadšení a život, který miloval...domov, kde se sjížděla celá rodina ze všech možných i nemožných koutů...ale i domov jeho a Vy jste byli jeho rodinou...snad jsme i trochu žárlili, ale věděli jsme, že bez aktivní činnosti nemůže žít, že pocházel z vesnice a do vesnice se vrátil, měl ji rád...a upřímně po tolika letech prožitých ve vysokých funkcích, spojených s tlakem, odpovědností a společenskou náročností jsme plně respektovali jeho rozhodnutí žít a budovat tuto ves a krajinu i ve své poslední funkci - funkci starosty.

...to byl náš otec a děda...a Váš starosta.....silný a spravedlivý, tvrdý i obětavý, milující, prostě HIPY...jen jsme si mysleli, že i nesmrtelný...ale to je jen v pohádkách...

Možná, že to, co píšete vyznívá jako chloubka, kterou on nikdy neměl rád...není tomu tak. Je to jen stručný výčet faktu z jeho života a vyznání člověku, kterého jsem celoživotně obdivovala a vždy jej budu považovat za svůj životní vzor i když vím, že jeho hodnot lze jen stěží dosáhnout. Člověku, který se zapsal do paměti i srdcí řady lidí, s nimiž se potkal. Člověku s charakterem a vlastnostmi, jenž tento svět už přestal vyznávat, ale přesto a o to víc jsou aktuální, protože dříve nebo později dospějeme k jejich skutečným hodnotám.

Sylva Henriquez Pospíšilová

Pro připomenutí nezapomenutelné osobnosti pana starosty přinášíme rozhovory, které pro obecní zpravodaj poskytli.

1/2009 – úplně první rozhovor nultého čísla obecního Zpravodaje

Co byste uvedl k seznámení se občanů s Vámi?

Narodil jsem se v Letnicích (obec u Bučovic) a 4. února oslavím 72. narozeniny. Moji rodiče se měli rádi a díky tomu mám 9 sourozenců, což asi mělo i jistý vliv na to, že jsem se rozhodl osamostatnit se již v 15 letech a jít do Ostravy, učit se horníkem. Po vyučení jsem vystudoval hornickou průmyslovku a pak i vysokou školu báňskou. Svůj pracovní život jsem zasvětil hornictví a jsem i trochu hrdý na to, že jsem od roku 1960 až do roku 1987 zůstal na jedné šachtě – Dole Vítězný únor, kde jsem ale prošel ve vedoucí funkci všechny jeho závody Stachanov (odtud se znám s panem Vlčkem), Koblav a Vítězný Únor. Pak jsem byl povolán na Ministerstvo paliv a energetiky a aktivní pracovní věk jsem ukončil jako ředitel odboru hlubinného dobývání Českého báňského úřadu v Praze (1990-98). Jsem ženatý, mám 2 děti a jsem také již trojnásobným dědečkem. V roce 1975 jsem přišel do Malá Štáhle jako chalupář. Před šesti lety jsem vyměnil občasný pobyt za trvalý.

Co Vás přivedlo do Malá Štáhle?

Důvodů bylo několik. Jednak to byla snaha zaměnit alespoň o víkendech hutný vzduch ostravský za čistý zdejší, jednak jsem si uvědomoval, že sice umím slušně řídit šachtu, ale neumím, obrazně řečeno, namíchat beton, a to jsem nepovažoval za dobré.

Jak moc rozdílná je dnešní Malá Štáhle a ta, do které jste před lety začal jezdit na chalupu? Rozdílná je jistě moc, ale to je také 32 roků a vývoj nelze zastavit. Moc se změnilo i ovzduší, již nebývá tak špinavý sníh.

Za uplynulé volební období jste spolu se zastupitelstvem obce odvedli kus dobré práce. Který váš počin byl vaším pohledem nejzdařilejší a obci nejvíce prospěl?

Promiňte, snad budu trochu neskromný, ale zdařilých věcí je víc. Určitě tam patří oprava a přestavba bývalé školy, okolí kostelíka, nová příjezdová cesta k domkům, zakoupení traktorové sekačky a s pomocí i pracovníků veřejně prospěšných prací úprava obecních ploch.

Napadá vás něco, co se až tak úplně nezdařilo?

Určitě nejsem spokojen s tím, že jsme nedokázali nabídnout plnější kulturní vyžití občanů, velmi mne mrzelo i vykrádání chat.

Post starosty obce vám jistě zabere nemálo času. Pokud přece jen nějaký čas vyšetříte, čemu jej věnujete? Mám na mysli vaše koníčky a zájmy.

Víte, kdysi dávno jsem do rozhlasu řekl větu, kterou považuji za svoji filozofii „je štěstím člověka, když se mu koníček změní v práci, ale stejně šťastný může být člověk, kterému se podaří z práce koníčka udělat“. Jinak dost čtu, miluji vážnou hudbu a divadlo a snažím se zvelebovat chalupu.

Dobrovolně jste vyměnil ruch města zaplněného lidmi, občanskou i kulturní vybaveností za klid venkova, zpěv ptáků a šumění lesa. Není to pro člověka, žijícího desítky let svůj život v kalupu a tím, že se kolem stále něco děje až přílišný klid?

Asi i u mne platí, že s pokročilejším věkem se člověk vrací k dětství a já je prožil na venkově. Ruch města mi nevadí, ale vyjít z domu a být uprostřed přírody, mi dělá radost.

2/2012 - rozhovor při příležitosti jeho sedmdesátých pátých narozenin

Rozhovor měsíce - dovolila jsem si k rozhovoru po čase pozvat osobu, která je pro malou Štáhlí osobou velmi charakteristickou. Tou osobou není nikdo jiný než starosta obce, který ve dnech minulých oslavil své životní jubileum.

Vám, jako starostovi obce, byl věnován historicky první rozhovor našeho zpravodaje. Co zásadního se za tři roky, které uplynuly od našeho rozhovoru, ve Vašem životě změnilo?

V mém osobním životě nic zásadního. Zdraví mi zatím slouží. Vnuček o tři roky povyrosl, já o tři roky zestárnul. V mé domácnosti došlo k zásadní změně – rekonstrukci topení. Už nemusím stále běhat kolem kotle. Ten se přestěhoval z předsíně do sklepa a tak ubylo uklízení, mám teď díky rekonstrukci topení méně práce, zkrátka lebedím si. Zásadní změny ovšem nastaly v životě obce.

Vaše druhé volební období jde pomalu do finále. Na co jste z počínů svých, potažmo obecního zastupitelstva, nejvíce hrdý, z čeho máte dobrý pocit?

Uskutečnily se věci menší i větší, ale já je takto nerozlišuji. Za sebe mám velkou radost ze schodů ke kapli. Pořízení stálo pakatel a došlo ke zvýraznění a zlepšení přístupnosti kaple. Stejně tak důležité je její nasvětlení a to, že zde bijí hodiny. Dále lavičky kolem cesty, které slouží lidem k posezení a pobesedování. Zdánlivě jsou to maličkosti, které však společně tvoří komplex, který oživil a zvýraznil naši obec. Letos nás čeká generální oprava cest v obci a připravuje se celková oprava – zateplení, výměna oken na domě č.p. 35, to vše opět za pomoci dotačních titulů. Stále je před námi mnoho práce nutné ke zvelebování naší obce.

A co Obecní dům?

Mě osobně více vyhovoval obecní úřad na svém místě původním, naproti mému domu. Člověk ovšem musí vyšší zájem povýšit nad zájem osobní. O možnosti využití bývalé správní budovy pro obec jsem jednal již za éry Lenasu. Dům stojící na návsi, v centru obce, je přímo ideálním místem pro Obecní dům. Naší obci chybělo místo, kde by se mohli občané scházet. Je to velká akce, která obci hodně dává. Místo, kde je obchod, obecní úřad, knihovna, kde se konají setkání, oslavy, zájmové kroužky atd. To vše je velmi důležité pro podporu soudržnosti místních občanů.

Místní občané se domnívají, že úspěch Vaší práce, velká úspěšnost při získávání dotací pro obecní akce, tkví v tom, že přesně víte, na které dveře zaklepat, do kterých dveří vstoupit. Sdílette tento názor?

Napadá m ě citát. „ Ďábel není chytrý proto, že je ďábel, ale proto, že je starý“. Svých známostí nevyužívám, neboť mí známí jsou v Praze a Ostravě, dotační peníze pro obec se vyřizují v Opavě, kde nikoho neznám. O známostech to rozhodně není. Nejdůležitější ze všeho je mít přehled a být připraven. Spoléhat především sám na sebe. Ve svém profesním životě jsem pracoval v řídicích funkcích, kde jsem se naučil v řízení, jednání s lidmi, orientace se v právu. Je velmi důležité dokázat ze zákonů vyčíst co je potřebné a naopak. Jsem workoholik a nesnažím se to měnit, práci se věnuji soustavně. Sám připravuji žádosti o dotace, projekty, vyřizuji povolení. Například podklady pro Obecní dům byly připraveny dříve, než byl vyhlášen dotační titul. Oproti jiným jsme získali náskok - štěstí přeje připraveným. Nesmí také chybět odvaha. Názory lidí budou vždy kladné a záporné, je důležité nenechat se těmi zápornými odradit, pokud si je člověk jistý tím, že dělá správnou věc. Jsem si vědom toho, že situace v získávání dotací, se již nebude opakovat, nevyužít tento čas správně by bylo špatně.

Nemohu opomenout otázku, která se sama nabízí. Zvažujete svou další kandidaturu v komunálních volbách, letos na podzim?

Touto otázkou jsem se ještě vážněji nezabíral, možnost ale nezavrhuji. V Malé Štáhli se chystá velký projekt, revitalizace lomů a abych se přiznal, u toho bych chtěl být. Stál jsem u zrodu projektu a rád bych byl u jeho realizace. O této možnosti jsem se dozvěděl vlastně proto, že mne zaujme vše, kde je slovo „důlní“. Moravskoslezský kraj dostal od vlády 20 miliard korun na zahlazování důlních škod. Myšlenka mě okamžitě zaujala. Využil jsem svých znalostí v hornickém oboru, navštívil odborný seminář na toto téma a následně jsem vypracoval projekt na revitalizaci místního lomu. Tento jsem předložil do vládní komise (tři náměstci ministrů a odborníci) a jel obhájit do Prahy na její zasedání. Mezi cca patnácti ostatními žadateli

jako náš projekt jediný dostal plný počet hlasů a byl schválen. Asi byl správně zpracován a měl logiku. Ovšem do doby jeho realizace bude stále zapotřebí dohlížet na něj.

Jak by na Vaši případnou kandidaturu do obecního zastupitelstva pohlížela Vaše rodina?

Nadšená by tedy nebyla. Žena by byla raději, abychom spolu byli v Praze a děti by mě raději viděly více odpočívát. Jejich názory samozřejmě vyslechnu, rozhodnutí je ovšem na mě. Víím, že mám léta, ale 3x25 není zase tak moc. Práci sice věnuji svůj čas, ale ona mě také obohacuje, díky ní jsem stále aktivní. Dovolím si malou poznámku k volebnímu zákonu. Myslím, že není vhodný pro malé obce. Na vesnici jsou jiná měřítka, než politická příslušnost k té či oné straně. Rozumnější se mi jeví jediná kandidátka třeba o patnácti kandidátech-občanech a voliči - občané obce by sami rozhodli o svých zastupitelích, prostřednictvím přidělených hlasů. Dnešní volební systémy jsou pouze vylepšením systému z dob komunismu a mají pramálo společného s demokracií, jak je proklamována.

Jaký úsudek máte o nás, za které „kopete“, o občanech Malé Štáhle? Dokáží místní ocenit Vaši práci?

Setkávám se spíše s pozitivními ohlasy na práci zastupitelstva. Vždy se ale najdou lidé, kteří to vidí jinak. Je o. k., když přijdou na schůzi a řeknou připomínku, námitku, ale oni nepřijdou a píší a píší. Ale vlastně z historie známe, že Češi měli vždycky blízko k udavačství. Já lidi ve svém okolí nedělím podle vzhledu, vzdělání či místa bydliště, dělím je na lidi dobré a špatné, líné a pracovité, aktivní a pasivní, ty, co budují a co boří vybudované. Těší mě třeba, že v Malé Štáhli, až na výjimky nemáme neplatiče, občané jsou uvědomělí. Co mi vadí je obecně neúcta mladých ke stáří. Patnáctiletý kluk tyká staršímu, svým výrazem jimi spíš opovrhuje. To je špatně, nepřestuje se úcta jednoho k druhému.

Osobní otázka. Jak velkolepé byly oslavy? Je všeobecně známá Vaše cestovatelská vášeň, kam se tedy chystáte?

Vše proběhlo bez velkých oslav. A cesta? Rád bych v letošním roce navštívil vinařské oblasti Francie. Rád bych také ještě poznal krásy Irska a Nového Zélandu, uvidíme. Rád poznávám a cestování se nebojím, člověku stačí něco málo si o cíli své cesty nastudovat a zejména pak dodržovat sebekázeň. Mnoho zemí jsem navštívil díky svým přednáškám na hornických kongresech ve Švédsku, v Číně, Mexiku, Jižní Africe. Naposled jsem přednášel (v ruštině) o českém hornictví - privatizaci hornictví, v roce 1998 v Moskvě. Jak jsem poznal, české hornictví má svou tradici a ve světě dobrý zvuk. Vždyť v Čechách byl vydán první Horní zákon již za Václava II. a platí dodnes v Brazílii. Současný všeobecný horní zákon

má základ v zákonu z roku 1854, v Německu je spolkový horní zákon platný pár let. Němci se tedy v mnohém učí od nás.

Přepis rozhovoru pro Rýmařovský horizont 3/2015

Ing. Miroslav Pospíšil je starostou obce Malá Štáhle od voleb v roce 2002, začíná tedy čtvrté funkční období. Letos oslavil 80. narozeniny. V Malé Štáhli žije od roku 1975, kdy zde zakoupil chalupu. Nejprve do obce jezdil na víkendy z Ostravy, kde pracoval jako technik v OKD, později z Prahy, kde působil na Státní báňské správě. Trvale bydlí v Malé Štáhli od roku 2001, po odchodu do důchodu.

Jaké priority budete v novém volebním období ve své obci uplatňovat?

V období 2007–2013 využila obec Malá Štáhle možnosti získání dotací na vybudování infrastruktury a celkové zlepšení vzhledu obce. Tím se vytvořil základ pro určitou spokojenost občanů bydlících v obci či příjezdějících za rekreací. To ovšem neznamená, že nebudeme dál usilovat o vylepšování životních podmínek v obci. Zastupitelstvo přijalo rámcový program na období 2014–2020, v němž jsou následující akce: přípojka zemního plynu do obce, podpora přeměny topných systémů v domácnostech na automatizované kotle, zateplení budovy č. p. 35 a Obecního domu č. p. 26, vybudování multifunkčního hřiště, oprava hřbitova včetně plotu a IV. etapa urbanizace návsi – úprava zeleně.

Který projekt bude z vašeho hlediska nejdůležitější a proč?

Realizace uvedených záměrů bude záviset na finančních možnostech obce, žádný není vysloveně prioritní. Pokud bych ale přeci jen měl uvést některé hlavní, pak by to bylo zateplení budovy č. p. 35 v majetku obce, které by řešilo i vzhled objektu, dále oprava hřbitova včetně plotu a úprava zeleně na návsi a s tím dokončení projektu Urbanizace návsi.

Z jakých zdrojů budete financovat své projekty?

Financování je prvotní otázka při výběru záměrů. Je nám známo, že v nastávajícím období bude získání dotace na infrastrukturu obtížné. Podle informací na semináři, který se uskutečnil v Kravařích, je naděje, že v druhé polovině roku 2015 vyhlásí Ministerstvo životního prostředí ČR dotační titul na zateplení bytových domů v majetku obce. Pokud by se tak stalo, pak jsme projekčně připraveni podat žádost a v případě úspěchu akci realizovat. Obdobně se pokusíme o dotaci na ozelenění návsi.

Budete při realizaci projektů spolupracovat i s některými starosty okolních obcí Rýmařovska? O které projekty se bude jednat?

Dlouhodobě usilujeme o výstavbu cyklostezky Valšov – Malá Morávka

podél řeky Moravice. Ne vždy jsme našli pochopení, a když jsme přeci jen dosáhli sluchu, nestihla se nejvhodnější doba.

Které odvětví je pro vaši obec nejdůležitější a proč?

Jsme malá obec, a proto v odpovědi na tuto otázku musíme spoléhat na Sdružení obcí Rýmařovska. Myslím, že rezervu má náš region v turistickém ruchu. Pro jeho větší využití chybí regionální i nadregionální marketing. Co nás v obci skutečně tíží, je zajištění základních služeb pro obyvatele, hlavně prodejny potravin. V loňském roce skončil obchod s potravinami pro nerentabilitu a jiné řešení se nám zajistit nedaří. Přířinosem pro obec určitě bude dokončení přestavby objektu Mlýn u Kročilů, který bude modernizován, přijedou opět rekreatanti a pro občany bude jistě možnost zakoupení obědů.

Při příležitosti osmdesátin pana starosty mi dal jasně najevo, ať si pro rozhovor zvolím jiného kandidáta, vybrán byl pan R. Rechtorik.

Přesně si pamatuji, co mi tehdy pan starosta řekl: „Jano, přijďte, až mi bude osmdesát pět, to už zase bude o čem psát. Ted' dejte prostor někomu jinému, každý člověk, který se dožije takového požehnaného věku má o čem psát, o co se s ostatními podělit“.

Bohužel k našemu rozhovoru v roce 2020 už nedojde a já to cítím jako nesmírné přikopí. Vždyť toho bylo ještě tolik, na co jsem se chtěla zeptat.....Bylo toho ještě tolik, co nám nestačil říct a tolik v čem nám nestihl poradit.....

Ve středu 16. 12. 2015 jsem za ním naposledy byla v jeho kanceláři na úřadě, kvůli přípravě prosincového čísla zpravodaje, nějak jsem jej v tom vánočním shonu nestíhala připravit.

Byla jsem se tedy domluvit, zda číslo nemůžeme posunout na leden.

Svým vlídným hlasem mě uklidnil, že se vlastně nic neděje, Zpravodaj místo prosincový bude lednový, hlavně ať máme klidné vánoční svátky, to je důležité.

Ještě vtípkoval, že si v dalším čísle Zpravodaje vyměníme role. Já oslavím životní jubileum a on se mnou, při té příležitosti, bude vést rozhovor.

Tolik jsem se na něj těšila, plánovala, co všechno probereme, bohužel mi to již nebylo dopřáno.....

Mnohokrát si opakuji jeho oblíbené životní motto:“ Pane Bože dej nám sílu vydržet, co nemůžeme změnit“.

Nic jiného stejně nezbyvá. Nezbyvá než vydržet a snažit se žít a konat tak, aby na nás pan starosta mohl být pyšný.

Vyjádření k osobě pana starosty nám poskytli také zástupci okolních obcí

Jarmila Pavlíková-starostka obce Václavov u Bruntálu

Vzpomínka na pana starostu, na kolegu, na kamaráda

Když jsem se seznámila s panem Ing. Miroslavem Pospíšilem zhruba před 12 lety, při příležitosti kulatých narozenin vašeho občana a mého dlouholetého, dobrého kamaráda Zdenka Smetany, říkala jsem si, proč si pan starosta neužívá již zaslouženého odpočinku. Po velice krátké době jsem věděla, že je to velmi dobře, že ještě neodpočívá. A bylo to dobře nejen pro něj, ale i pro nás, jako kolegy ze Sdružení Rýmařovska, ale hlavně pro jeho milovanou obec-Malou Štáhli. Setkala jsem se v životě s velmi málo lidmi, kteří s přibývajícím věkem byli čím dál více aktivní, vitální, pracovití, moudřejší a přesto velice skromní. Pan Pospíšil nemusel být skromný. Ve svém životě dokázal hodně. Měl zodpovědná zaměstnání, vážené funkce a přesto zůstal člověkem, který nevyžadoval obdiv a vážnost. Naopak to byl on, který si vážil každého a na každou zlobu měl omluvu a pochopení. Velmi rád se s námi dělil o své zkušenosti, zážitky a jeho humor a pochopení našich problémů, byl pro nás vždy balzámem. Jeho přítomnost byla pro nás vždy na všech akcích velmi důležitá, protože všude jeho osoba byla ozdobou.Byl to člověk ze staré školy, potrpěl si na slušné chování, na pozornosti, na galantnost vůči ženám a i k ostatním, na hezké, vkusné oblékání. Vždy dovedl ocenit, kdo je vkusně oblečen, kdo by se měl nad sebou zamyslet. Prostě to byl náš učitel, poradce, aniž by to sám chtěl, nebo si to uvědomoval.

Jeho koníčky byli všestranné, mnohdy jsme mu záviděli, kolik toho už procestoval a co všechno viděl. Ale dokázal se s námi o zážitky podělit.

Vážené zastupitelstvo, vážení občané Malé Štáhle. Už kvůli památce pana starosty, pokračujte v klidu a bez emocí v jeho započatém díle, určitě by to tak chtěl. Malá Štáhle se v posledních letech stala malebnou vískou a bez zapojení Vás všech by se v tom nemohlo pokračovat. Tak nejlépe uctíte jeho památku. Držíme Vám palce.

A tak, jak končí jedna s našich nejkrásnějších knih " Babička",slovy-"Šťastná to žena", tak i já se loučím se svým kamarádem "Šťastný to muž"!

Čest jeho památce.

Jaroslav Durchánek - místostarosta obce Velká Štáhle

Se starostou obce Malá Štáhle, panem Ing. Miroslavem Pospíšilem, jsme se často setkávali jako představitelé sousedních obcí. Vždy jsem si ho velice vážil pro jeho moudrost, životní zkušenosti, nadhled. Obdivoval jsem ho, že se přes svůj pokročilý věk věnuje věcem veřejným, ale současně si v sobě dokáže najít energii pro své koníčky, cestování, kulturu.

Představoval pro mě příklad slušného, důvěryhodného, inteligentního člověka.

Je mi moc líto, že už ho nebudeme vídat na jednání Sdružení obcí Rýmařovska.

Pro mě osobně znamená jeho smrt ztrátu člověka, kterého jsem považoval za svého přítele.

Přeji občanům Malé Štáhle, aby se přenesli přes malicherné spory a v odkazu pana Pospíšila pokračovali v jeho úspěšné práci.

Eva Machová - předsedkyně Sdružení obcí Rýmařovska

Posílám příspěvek do Vašeho zpravodaje k osobě Vašeho zesnulého Pana starosty. Úmyslně píši Pana s velkým P, protože si to zaslouží. Je mi líto, že už není mezi námi, bohužel smrt k životu patří a nepřipraveni to přijmout, budeme vždycky. Novému panu starostovi přeji, aby mohl v klidu navázat na úspěchy předešlého starosty i když to bude mít hodně těžké.

Ing. Miroslav Pospíšil byl našim dlouholetým kolegou a kamarádem. Patřil k těm aktivnějším starostům ve Sdružení obcí Rýmařovska. Všichni jsme si ho velmi vážili. Jeho osobnost byla neobyčejně široká a bohatá. Vnímali jsme jeho krásný vztah k divadlu, hudbě, zálibu v cestování a poznávání přírodních krás, o kterých uměl poutavě vyprávět. Oceňovali jsme u něj především jeho intelekt, široký rozhled, a schopnosti řešit i ty nejsložitější problémy a úkoly, které nám společná práce přinášela. Tyto vlastnosti byly v jeho osobě doplněny obrovskými životními zkušenostmi, moudrostí a schopností nalézat kompromisy. Výsledky jeho práce a jeho odkaz přesahují hranice obce Malá Štáhle. Byly ku prospěchu celého regionu. Byl velmi kamarádský a otevřený. Měl pozoruhodný smysl pro humor a nepokazil žádnou zábavu a legraci. Ztratili jsme v něm kamaráda a zároveň člověka, který byl vždy připraven každého z nás pozorně vyslechnout, dát radu, podat pomocnou ruku.

Pokaždé když projíždím Malou Štáhlí, můj pohled směřuje k obecnímu úřadu a mé myšlenky k různým vzpomínkám a vtipným bonmotům našeho zesnulého kolegy a tak už to zůstane pro všechny starosty mikroregionu Rýmařovska, kteří s ním prožili více jak desítku let společné práce.

Čest jeho památce.

Milý Mirku,

podruhé v životě zažívám pocit dlužníka, který by rád splatil dluh. Bohužel, věřitelé již nejsou mezi námi. Poprvé to bylo, když mi zemřela maminka. To stejné cítím i nyní, když jsi nás nečekaně opustil Ty.

Dlužím Ti to, co je na světě nejdražší a ve vztahu lidí nejžádanější. I když by mě to nestálo žádné peníze ani sílu, vím, že by Tě to potěšilo víc než cokoliv jiného. Dlužím Ti poděkovat za to, že jsem mohl část života projít vedle Tebe a mnohdy i prožít s Tebou.

Nestačil jsem Ti sdělit, jak moc jsem si Tě vážil. Mnohé jsem se od Tebe naučil a část z Tebe, tvoje názory, postoje a tvoji zkušenost jsem přijal za své a budu se snažit je na tomto světě uchovat a šířit.

Je to skutečně tak. **To nejcennější je zadarmo**. Přesto těchto projevů „lásky k bližnímu“ je mezi námi tak málo. Nestíháme vyjádřit vděk, nebo se nám to zdá moc laciné? Faktem je, že to ubližuje všem.

Mirku, současná podoba naší obce je nesmazatelně spjata s Tebou, tvoji každodenní činností ve prospěch občanů. V žertu jsme snili, že bychom jednou mohli mít nejstaršího činného starostu. Příroda se však oklamat nenechá. Dává nám signály o tom, že v určitém věku musíme dát přednost odpočinku a život si jen „užívat“. Ty jsi o těch signálech věděl, přesto jsi pracoval stále naplno.

Já si uvědomuji povinnost udělat to nejefektivnější pro zachování dalšího rozvoje obce. Udělat to, o čem jsme často hovořili. Dát příležitost mladým. Věřím, že ti, o kterých jsi uvažoval jako o Tvých pokračovatelích, nezklamou a to **„pohádkové převoznické veslo“**, které jim já předám, bude zárukou pokračování Tebou započatého díla.

Mirku, dnes již věřím, že se na nás **„odněkud“** stále díváš a vnímáš naše kroky. Dnes již jsem přesvědčen, že se **„někde“** znovu potkáme a že Ty každému z nás jednou sdělíš, jestli jsme v tom svém žití pro obec a pro lidi odvedli „dobrou práci“, nebo jsme zklamali.

Čest Tvoji památce!

Ing. Jiří Dvořák, místostarosta

Poděkování panu starostovi

Ač je to neuvěřitelné, strávila jsem po boku pana starosty 11 pracovních let. Pan starosta byl přísný, ale nesmírně ohleduplný a tolerantní. Když jsem začala studovat, také jeho podpora byla jedním velkým pohonem pro mne. Říkal, že na věku nezáleží, učíme se celý život. Před každou zkouškou mi popřál štěstí a hned den na to, chtěl vědět, jak jsem dopadla. Umožňoval mi studium s tím, že si práci mohu dodělat i v neděli, hlavně, ať je vše v pořádku. Při mém nejtěžším životním období mi říkal, neplačte, všechno přejde, nerad viděl slzy a neměl rád kňourání. Řekl, kdybych věděl, jak Vám pomoci, udělal bych to. A já věřím, že ano. Ale všechno nejde, na všechno lidské síly nestačí. To jistě tento charismatický džentlmen věděl.

Leden je pro mne, jako účetní, pracovní nejtěžší měsíc, teď bude navíc spjat se smutnou skutečností. Příchod do práce byl pro mě v posledních dnech hodně bolestivý, i když jsme všichni věděli, že zdravotní stav pana starosty je velmi vážný, přála jsem si, aby ještě usedl na svoji židli, ta byla však stále prázdná. Život se nedá vrátit a my musíme jít dál, to by si přál a znali jsme jeho plány, tak se snažme je uskutečnit.

Děkujeme, pane starosto, za to, že jsme Vás mohli poznat, za to, co jste pro obec udělal, za to, jaký jste byl člověk. Děkujeme.

Bc. Jana Horňáčková, účetní

Pan starosta měl radost z každé akce konané v obci a vždy se zúčastnil, tato Mikulášská besídka byla jeho poslední.